«Συννεφιασμένη Κυριακή»: η ιστορία ενός αγαπημένου ζεϊμπέκικου

Μουσική: Βασίλης Τσιτσάνης

Στίχοι: Βασίλης Τσιτσάνης, Αλέκος Γκούβερης

Το θέμα του τραγουδιού είναι εμπνευσμένο από τις **κακουχίες που περνούσαν οι Έλληνες τα χρόνια της Κατοχής**. Η «Συννεφιασμένη Κυριακή» άρχισε να γράφεται στη Θεσσαλονίκη τα Χριστούγεννα του 1943, αλλά ολοκληρώθηκε στα τέλη του 1948. Όπως είχε αναφέρει ο ίδιος ο Τσιτσάνης:

«Τη Συννεφιασμένη Κυριακή την έγραψα **με αφορμή ένα από τα τραγικά περιστατικά που συνέβαιναν τότε στον τόπο μας**, με την πείνα, τη δυστυχία, το φόβο, την καταπίεση, τις συλλήψεις, τις εκτελέσεις. Το υλικό που μου ενέπνευσε τους στίχους, μου ενέπνευσε και τη μελωδία. Βγήκε μέσα από τη συννεφιά της κατοχής, από την απελπισία που μας έδερνε όλους μας – τότε που όλα τά 'σκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά. Ήθελα να φωνάξω για τη μαύρη απελπισία, αλλά συγχρόνως και για την υπερηφάνεια του λαού μας που δε σηκώνει χαλινάρι και σκλαβιά. Η *Συννεφιασμένη Κυριακή* δεν είναι μόνο ένα περιστατικό της Κατοχής, αλλά κλείνει μέσα της όλη την τραγική εκείνη περίοδο. Ό,τι είχα μέσα μου και ό,τι έκρυβα από τα θλιβερά γεγονότα που ζούσα, τα είπα με το τραγούδι μου αυτό. Το είχα έτοιμο από τότε, με αρχικό τίτλο *Ματωμένη Κυριακή*, διότι **εκείνη τη βαριά χειμωνιάτικη νύχτα Κυριακή είδα με τα μάτια μου το θάνατο ενός παλικαριού. Μάτωσε η καρδιά μου…».**

Στον Λιάνη αργότερα ο μεγάλος Τσιτσάνης ανέφερε τα εξής: ***«Ήταν εκείνα τα καταραμένα Χριστούγεννα της Κατοχής… Γύριζα από την ταβέρνα χαράματα και πάνω στο παγωμένο χιόνι ήταν ακόμη ζεστό το παγωμένο αίμα κάποιου σκοτωμένου παλικαριού έξω από το σπίτι μου».***

Στίχοι

Συννεφιασμένη Κυριακή,
μοιάζεις με την καρδιά μου
που έχει πάντα συννεφιά,
Χριστέ και Παναγιά μου.

Είσαι μια μέρα σαν κι αυτή,
που 'χασα την χαρά μου.
συννεφιασμένη Κυριακή,
ματώνεις την καρδιά μου.

Όταν σε βλέπω βροχερή,
στιγμή δεν ησυχάζω.
μαύρη μου κάνεις τη ζωή,
και βαριαναστενάζω.